

I den forbindelse skal Indenrigsministeriet bemærke, at kommuner som udgangspunkt ikke lovligt kan beskæftige sig med almindelig handels- og produktionsvirksomhed, medmindre der foreligger særlig lovhjemmel. Dette udgangspunkt modificeres efter de kommunalretlige regler på forskellig måde. Modifikationen kan oversigtligt resumeres således:

Kommunerne kan lovligt producere til eget brug, samt afsætte biprodukter, der opstår som en naturlig følge af varetagelsen af i øvrigt lovlig kommunale opgaver, såfremt afsætningen kan ske på en økonomisk forsvarlig måde. Kommunerne kan endvidere varetage en række traditionelt bestemte opgaver på forsyningsområdet. Endelig kan kommunerne i en vis – begrænset – udstrækning udføre opgaver som accessorisk virksomhed, dvs. en virksomhed, der i princippet ikke er en lovlig kommunal opgave, men som knytter sig naturligt og tæt til en i øvrigt lovlig kommunal opgave på en sådan

måde, at det ville forekomme urimeligt, at kommunen ikke kunne påtage sig opgaven.

Opsamlet viden (knowhow) kan betragtes som et biprodukt, som en kommune lovligt vil kunne sælge. I forbindelse med salg af biprodukter, herunder knowhow, vil det være lovligt at foretage en forarbejdning og udføre et salgsarbejde med henblik på en økonomisk forsvarlig afsætning. Det vil dog ikke være lovligt, at biproduktet forarbejdes så meget, at det kun udgør en mindre del af det nye forarbejdede produkt. Tilsvarende må salgsarbejdet ikke være så omfattende, at det får karakter af en ny selvstændig virksomhed.

Det skal understreges, at udnyttelsen af biprodukter kun kan ske, såfremt det er økonomisk forsvarligt for kommunen. Kommunen skal derfor have alle sine omkostninger ved forarbejdning og salgsarbejde dækket, og det vil ikke med det formål at fremme afsætningen være lovligt for kommuner at yde tilskud til denne virksomhed.

Indenrigsministeriet, den 22. september 1988

Med venlig hilsen

THOR PEDERSEN

/ Kåre Stevns